

N:o 69.

Af Herr **E. Thermænius:** *Om nedsättning i telegraphportot.*

En bland de viktigaste häfstängerna för näringslivets befordran är förbindelsemedlens utveckling. För att dessa medel må blifva till så vidsträckt gagn som möjligt, är det nödvändigt att de göras tillgängliga för möjligast billiga pris. Det är väl med hänsyn dertill, som postbefordringsavgifterna efter hand blifvit nedsatta. Erfarenheten har också visat, att en sådan prisnedsättning, långt ifrån att minska postverkets inkomster, i stället, till följd af försändelsernas växande mängd, medfört allt större behållning.

Ehuru den elektriska telegrafan icke utvecklats i lika hög grad som postverket, arbetar den dock med jämförelsevis ganska godt ekonomiskt resultat. Att telegrafan likväl skulle komma att användas vida mera och lemna större behållning, derest avgifterna för telegraphbefordringen sattes lägre och bättre proportionerades efter antalet ord än för närvarande eger rum, det kan, med stöd af den erfarenhet som föreligger från postverket, tagas för alldeles gifvet. Nu är dels minimiportot — 1 krona för 15 ord — i och för sig högt, dels är taxeringen för ett större ordantal — 25 öre för hvarje fullt *eller börjadt* femtal ord — oegentlig. I *många* fall kan det för en korrespondent vara till fylles att i ett telegram använda ett mindre antal ord än femton, och då telegraferingskostnaden för de ord, som gå utöfver antalet för minimiportot, kan få anses direkt proportionel mot ordantalet, så är tvifvelsutän riktigaste taxeringssättet det, att portot ökas i jemnt förhållande till antalet ord. På så sätt äro också telegraphtaxorna för den utländska korrespondensen upprättade, och det torde näppeligen finnas något förnuftigt skäl, hvarför icke den inländska telegraphtaxan skulle kunna uppställas efter samma grundsats.

På grund af hvad jag sålunda anfört hemställer jag, att Riksdagen ville besluta, att i skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla,

att *enkelt telegram* må beräknas till 10 ord och befordras med en afgift af 60 öre, samt att för hvarje ord derutöfver erlägges en tilläggsafgift af 5 öre.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1886.

Edvard Thermanius.

N:o 70.

Af Herr **A. Gumælius**: *Om ändrad lydelse af 26 § i Kongl. förordningen den 29 Maj 1885 angående villkoren för försäljning af brännvin m. m.*

Mot det förslag till lydelse af § 26 i Kongl. förordningen om brännvinsförsäljning, hvilket slutligen antogs vid sistlidne riksdag och nu börjat tillämpas, gjordes i Kamrarne åtskilliga invändningar. Bland annat rådde tvekan om lämpligheten af att lemna Konungens Befallningshafvande fria händer att, under vissa förutsättningar, utsträcka brännvinsförsäljningstiderna utöfver de normala.

Somliga befarade, att denna rätt kunde komma att ensidigt till förmån för förnämligare utskänkningsställen — om än till skada för deras mindre karaktersfaste kunder — tillämpas så, att utsträckning beviljades sådana ställen, medan de öfrigas kunder skyddades från ökad frestelse genom noggrannare tillämpning af gällande författning.

Af andre tillbakavisades såsom obehörigt antagandet, att en lagtillämpning kunde komma att användas för de öfre, en annan för de undre samhällslagen.